

DIRECTED BY EDITORIAL BOARD
Published weekly by "Our Voice"
Publishing Co., 3255 Queen St. W.,
Toronto, L3E 6Z3S. — Printed by
L i t e r a Printing Co., Toronto.
Subscription: Canada \$ 4.00, all
other Countries: \$ 5.00

NAŠE HLASY

INDEPENDENT CZECHOSLOVAK WEEKLY

SNÍŽEK V TORONTĚ

Dostal jsem definitivní zprávu, že autor, divadelník, režisér a interpret svých vlastních slavných prologů Jan Snížek se zúčastní českého představení "Rozmarného zrcadla" v neděli dne 29. listopadu t. r. v 8 hodin večer na scéně Masarykovy baňy v Torontě. A nejen to. On pronese dokonce i jeden ze svých prologů o divadle. Navštěvníci budou mít tedy možnost nejen se seznámit s jeho velmi dobrou parodií na divadlo, ale i s ním osobně. Doporučujeme si zajistit poslední sedadla. Volala jsem 9-4932 nebo L.E. 6-2135 nebo 922-1471. Všechna místa jsou číselná. Jelikož podle předprodeje vstupenek se očekává mimořádná návštěva, prosíme, aby jste řádkové dbali pokynů pořadatelů, kteří se postarají, abyste seděli na svých zakoupených sedadlech.

Saturday, November 28, 1964. AUTHORIZED AS SECOND CLASS MAIL BY THE POST OFFICE DEPARTMENT OTTAWA, AND FOR PAYMENT OF POSTAGE IN CASH. No. 45 (392) Vol. X.

KATOLÍCI A ŽIDÉ

OBRODNÝ DUCH Vatikánského sněmu - KONCILOVA PŘEDLOHA CHARTOU SNAŠENLIVOSTI

Při svém zasedání (od 27. února do 7. března 1964) Sekretariát pro sjednocení projednal znovu i IV. kapitulu koncilové předlohy. Při tomto dospěl k následujícím závěrům: 1) předloha o ekumenismu, chápaném v pravém slova smyslu, se bude zabývat jen obnovením jednoty mezi křesťany; 2) kapitola o židech, patřičně opravená, zůstane zachována jak pro vnitřní důvody, tak i pro svůj význam a pro všeobecné očekávání, které všude vzbudila; 3) vzhledem ke zvláštnímu poutu, které váže církev k národu Staré úmluvy, dokument o židech bude tvořit dodatek předlohy o ekumenismu; nebude do ní však zařazen jako kapitola, protože vlastní a pravý ekumenismus se vztahuje jen na křesťany; 4) v téže dodatku se vyhradí místo vztahům křesťanů k mimokřesťanským náboženstvím, zvláště k islamu.

Nový text, který vznikl při zmíněných poradách, je zhuštěn na pouhých dvou stránkách. Je rozdělen na tři odstavce, z nichž první osvětluje společné náboženské hodnoty křesťanů a židů, druhý mluví o univerzálním otcovství Božím, a třetí o nepřipustnosti jakékoliv rasové a náboženské diskriminace. Uvádíme zde pro zajímavost stručný obsah tohoto prohlášení, tak jak byl nedávno uveřejněn v "L'Osservatore Romano" (29. září 1964):

1./ Církev uznává, že podle Božích spásných úradků počátky její víry a jejího vyvolení mají základ v patriarchích a prorocích. Jakožto nové stvoření a Nová úmluva Církev nebudě moci nikdy zapomenout, že je vlastně pokračováním toho národa, s nímž Bůh učinil ve svém nezměrném milosrdenství Starou smlouvu a jemuž svěřil zjevení, obsažené v knihách Starého zákona. Církev nezapomíná ani na to, že Kristus podle těla pochází ze židovského národa stejně jako Panna Maria a apoštolé, kteří jsou jejím základem a sloupy. Konečně Církev má stále před očima slova, která pronesl sv. Pavel apoštol o židech: "Jím patří přijetí za syny, sláva, úmluva, dáni Zákona, bohoslužba i zaslíbení" (Řím. 9, 4).

Pro toto dědictví předané křesťanům židovským národem koncil si předsevzal podporovat a doporučovat vzájemné poznání, jež se bude prohlubovat v theologické bádání a v bratrském rozhovoru. Kromě toho koncil vyslovuje politování nad nespravedlnostmi spáchanými kdekoli proti lidským bytostem a odsuzuje zvláště nenávisť a tyránii kterým byl postížén židovský národ.

Je třeba též připomenout, že vstupení židovského národa do Církve zůstává předmětem křesťanské naděje. Podle učení sv. Pavla (Řím. 11, 25) Církev očekává s vírou a s touhou zapojení tohoto národa do plnosti Božího lidu, obnoveného Kristem.

Proto at se dává pozor v katechezích, v kázáních a v denních rozhovorech na to, aby židovský národ nebyl označován jako národ zatvrzelý a vůbec aby se nevysslovovalo a nečinilo nic, co by mohlo židy od nás oddálit. At se konečně všichni vyhýbají tomu, aby přičítali na vrub dnešním židům, co bylo spácháno v době Kristova utrpení.

II./ Bůh je Otec všech lidí. Tato pravda zvěstovaná již ve Starém zákoně, byla jasně potvrzena Kristem. Nemůžeme vyznávat víru v Boha a vzývat ho jako Otce všech, setrvávme-li v nepřátelském postoji k jiným lidem, stvořeným podle obrazu Božího. Kdo žádá na Bohu odpustění, musí být ochoten odpustit napřed svému bližnímu, a kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, at nevdří, že miluje Boha, který je neviditelný.

V duchu lásky k našim bratrům chceme pohlížet s úctou k národům a náukám, které, i když se v mnoha bodech odklání od naší nauky, přece jen obsahují mnoho pravdy, v nichž se odráží paprsek té Pravdy, která osvícuje všechny lidi. Proto se snažíme pochopit i muslimany, kteří cti jednoho osobního Boha odplátnítele, a svým náboženským cítěním jsou nám v mnohém ohledu blízcí.

III./ Proti diskriminaci: Vezmeme-li v úvahu sverhu uvedené pravdy, mizí tím jakýkoliv podklad pro ty nauky, které nastolují mezi jednotlivými lidmi a národy rozdíly v lidské důstojnosti a v právech, které z ní pramení.

Všichni čestní lidé, a zvláště křesťané, se musí chránit jakéhokoli činu vedoucího k diskriminaci nebo k tyránii druhých pro rasu, barvu pleti, sociální postavení nebo náboženské vyznání. Křesťané jsou koncilem nابهávé vyzýváni, aby žili na kolik na nich závisí, v míru se všemi lidmi, aby milovali všechny, i své případné nepřátele, aby tak byli opravdovými dětmi Otce, který nechává vycházet slunce nad všemi.

PŘIJATO S POHNUTÍM

Zpráva o neslavném pádu Nikity Chruščova byla také v Československu přijata s velkým vzrušením a s různými pocity. Pohlaví komunistického režimu s Novotným v čele byli zprávu nejenom překvapeni, ale zděšeni. Trvalo několik dnů než vydali neslanou a nemastnou zprávu v níž se píše, že zpráva o "uvolnění" Chruščova byla přijata "s překvapením a pohnutím". Komunističtí poskokové v závodech chodili několik dnů "jako zařezaní" a byli terčem škodolibých dotazů. Tak tomu bylo také v plzeňské "Škodovce", kde svého času byl s ostro satirou kritizován patolizalský čin Antonína Novotného, který předal Chruščovu, při příležitosti jeho sedmdesátých československý řád Bílého lva I. třídy.

Později zaměstnanci Škodovky stejně ostře kritizovali Novotného a jeho režim za to, že pozval Nikitu Chruščova k oslavám dvátého výročí Slovenského národního povstání, ačkoliv je obecně známo, že Sověty slovenské povstání zákeřně zradily a nechaly zaměřně utopit v krvi. Mimo to byla odnuzována troufalost sovětského diktátora, který v jednom ze svých projevu a na půdě porobeného Československa drze tvrdil, že lid zemí střední a východní Evropy si "zvolil komunistický systém ze své vlastní svobodné vůle". A to, že se Nikita Chruščov se svou kohortou svatočrádce ubytoval na Lánech, bylo považováno za cynický pokus potupit Masarykovy památky.

Není proto divu, že československý lid přijal zprávu o politické defenestraci Nikity Chruščova se zadostinácením. "Boží mlýny melou pomalu, ale jistě" říkali si lidé důvěrně mezi sebou. "Také na Novotného dojde" — dodávaly odvážnější. Záplavu britských poznámek vyvolala ve "Škodovce" úřední zpráva režimu, že Chruščov byl "uvolněn" a že režim přijal zprávu "s pohnutím".

POKROK SMĚREM K NORMÁLNOSTI

Ferdinand Perouka

Podle pravidel sovětské politiky Chruščov byl větší postava, než aby při jejím pádu se půda aspoň poněkud neotrásla. První náledek byl, že v komunistickém bloku se ozývaly nedisciplinované projevy sympatií k němu — nedisciplinované v poměru k mlčlivé trpkosti, s níž dříve evropské komunistické strany přijímaly pád jiných sovětských vůdců a cokoliv jiného se v sovětech událo. Avšak dnes sovětská komunistická strana, vyměňující vůdce, už nemůže užít svých tradičních triků, aniž by byla tázána na podrobnosti. Uvolnění disciplíny pokročilo tak daleko, že evropští komunisté se odvažují vyjádřit některé normální lidské city, jako je přichýlnost nebo vděčnost. Jestliže cítí lidské a politické sympatie k některému ze sovětských vůdců, už se mnoho nerozpakují je vyjádřit, když tento vůdce je odstraněn a podroben rituální tupení a hanobení. Je to pokrok směrem k normálnosti života.

Když Chruščovův pád byl náhle oznámen, evropské komunistické strany váhaly také náhle se smířit s touto náhlostí. Zejména francouzská a italská strana značně odbojně žádaly vysvětlení od Moskvě. Neboť, zatím co jeho druzí, snad neprávem, byli ve stínu, Chruščov se stal hlavním symbolem destalinisace a mírové koexistence. Evropské komunisté nyní dali najevo, že by nepřijali bez protestu a snad i bez jiných následků, kdyby kurs sovětské politiky byl zatočen jiným směrem. Žádali záruky, že v Chruščovově politice bude pokračováno. Idea destalinisace a koexistence se pevně zakořenila v evropském komunistickém hnutí a starost o Chruščova byla starost o tyto dvě věci.

Kdyby za změnou v sovětech byl tajný zatím plán kompromisovat s čínskými komunisty v těchto dvou zásadách, vyšlo by z toho pro Rusy méně nepříjemnosti s Čínou a více nepříjemnosti s evropskými komunisty. Žádání evropský komunistický vůdce, ostatečně jako žádný demokratický vůdce, nemůže dnes očekávat, že by se za ním bremadily davy, kdyby sledoval politiku, vedoucí k risku konfliktu a nukleární války. Bývalý komunistický radikálismus v mezinárodní politice klesl na úroveň sektářství. Jestliže, jak se zdá, asijský komunistismus se bude dále specificky vyvíjet v otáče riska války, také evropský komunistismus se bude specificky vytvářet a nebudě se už otyčovat, což se dlouho otyčoval, myslit a jednat podle vlastního evropského charakteru. Rozštěpení komunismu na evropský a asijský komunistismus je jednou z reálných možností. Pak na Rusko přijde hodina volby mezi Evropou a Asii.

Sledujme však, co se dále dělo, když evropští komunisté žádali vysvětlení Chruščovova pádu a dokonce žádali, aby Chruščovovi bylo dáno nebyvalé právo, nebyvalé pro padlé sovětské vůdce: veřejně promluvit a obhájit se. Noví sovětské vůdce byli plni vřidnosti a ochoty nejen k evropským komunistům, nýbrž i ostatnímu světu dala početná ujištění, že v destalinisaci a koexistenci bude pokračováno. Francouzská a italská delegace přijeli do Moskvy, a bylo jim dáno nahlédnout do dokumentů v nichž bylo uvedeno devětadvacet nevinných důvodů, pro něž bylo nutno odstranit Nikitu Chruščova. Za Gomul-

kou Brežněv a Kosygin dokonce jeli na polsko-ruskou hranici, kde se s ním sešli v pralese.

Vezmeme na vědomí výsledek, jak se zatím jeví. Částečně, olej byl nalit na rozhořčené chvil. Gomulka a zmocnění francouzské strany s nespokojením přijali ujištění nového sovětského vedení, nastala nová harmonie. Může vzniknout dojem, že to šlo až příliš hladce. Nebudeme podezřívavější než je třeba. Není třeba pochopovat, že evropští delegáti dostali od sovětských komunistů dostatečná zádonci ujištění o destalinisaci a koexistenci. Kdyby sověty hodlaly oklamat destalinisaci a koexistenci toužení davy, nemohli by tak učinit ve spolku s evropskými komunisty, nýbrž bez nich, a i je by musili oklamat. Je tedy fakt, že francouzští delegáti v Moskvě a Gomulka v pralese přijali sovětská vysvětlení se zadostinácením.

Tato částečná harmonie je snad někdy poněkud povrchní. Právě, me částečná, protože italské komunisty se vrátili z Moskvy nespokojeni a nepokládají vysvětlení za dostatečné. Francouzští delegáti však a uspokojením prohlásili ve veřejném komuniké, že sovětské vůdce potvrdili své oddělení pokračování v mírové koexistenci a zároveň "zamýšlejí posílit jednotu a soudržnost v komunistickém mezinárodním hnutí". To právě může připadat jako dosti vratké prohlášení. Jak známo, posílit jednotu a soudržnost v komunistickém hnutí v této chvíli znamená posílit jednotu a soudržnost mezi Rusy a Čínou, neboť zde právě jednotu hnutí byla rozvrácena. Tu se pak zdá, že francouzské prohlášení obsahuje v sobě nerozluštělnou kontradikeci: sověty hodlají pokračovat v koexistenci, ale zároveň hodlají obnovit jednotu s Čínou, která koexistenci zavrhuje. Jak to udělat? Jedno z dvojího by se musilo stát: buď Rusové by musili upustit od koexistence nebo Čínané by ji musili přijmout. Co z toho se spíše stane? Je pravděpodobné, že něco z toho ve vůbec stane?

A kam zde zmizel původní požadavek evropských komunistů, aby Chruščovovi bylo přiznáno právo veřejně promluvit a obhájit se? Jaká v tom ohledu nastala harmonie? Pokud lze pozorovat, harmonie mlčení o tom.

Tu snad se odehrál tichý, ale zajímavý děj. Je velmi pravděpodobné, že někteří evropští komunisté přišli na to, že si to dost nerozvažili. Buďto sami na to přišli nebo jim bylo vysvětleno, že, kládouce tento požadavek, ocitají se na samých hranicích politického komunismu a dostávají se do nebezpečí, že je bezděky překročí. Fakt je, že jakoby rázem umklkl o Chruščovovu právu na veřejný projev. Ve skutečnosti politické rozměry tohoto požadavku byly nesmírné a převratné s hlediska politického komunismu.

Chruščov má právo promluvit... To zajisté zní normálně, pěkně a ulehčilo na první poslech. Když však někteří evropští komunisté z vlastní vůle nebo z cizí začali analysovat tento svůj požadavek, museli je dříve nebo později napadnout, že existuje otázka, k jakému účelu má Chruščov právo promluvit. Jen tak, aby svoloda slova byla uplatněna? Až dosud tento princip sám nehrál roli v komunismu.

Od roku 1957 mohlo být známo o Nikitu Chruščovovi, že v takovém případě, jaký se mu přihodil nyní, nemluví bez účelu. Toho roku byl přehlasován v Polithyru nebo v Presidiu nebo jak se tato vždy stejná instituce s měnícími se jmény tehdy právě jmenovala.

NEMALI PENIAZE

"Jozef Juračka, Dušan Apfela, Zdena Polák, Pavol P. a Emil Z. nemali peniaze: všetci okrem Zdena boli bez zamestnania. Evanjelický cintorín v Bratislave na Šutekovej ulici poznali dobre. Azda každý pará hnejší hrob s menami grófov, barónov, doktorov, mestanostov. A v lete tohto roku sa — už trikrát trestaný — Jozef Juračka a ostatni dohodovali že si zaobstarajú šatky na tvár, rukavice, rôzne nástroje na otváranie hrobiek a truhel kliešte na vytahovanie zlata z čelusti, baterku. V júli a auguste násilne vnikli do hrobiek grófa Jánoša Jeszanáka, hrobiek evanjelického seniora Eugena Schmidta a hrobiek rodiny Pfeiferovej. Niektoré rakvy boli už otvorené. Pracovali rýchle. Zlaté korunky z čelusti vytahovali najčastejšie priamo v hrobiek. Pri stahovaní zlatých prsteňov nebolo treba kliešti. V hrobiek grófa Jeszanáka ukradli tri zlaté korunky a jeden zlatý prsteň. Korunky obvinení Apfela odpredali v predajni Klenoty, Bratislava.

Keď vykrádali hrobku rodiny Pfeiferovej prekvalili ich príslušníci VB. hrobku rýchlo zatvorili. No Pavol P. tam zostal. Jeho kolegovia ho z hrobiek vyprostili, až keď sa skoučil ich prvý výslech. Predsedníčka súdu sa obžalovaného Juračka spýtala, či sa Pavol P. v hrobce nebal. Juraček: Nie, nebal sa, nemal na tvári ani šatku. On má, pani predsedníčka súdu, silné nervy...

Jozefa Juračka odsúdili na dva a pol roka, Dušana Apfela na dva roky, Zdena Poláka na dvadsať mesiacov, Pavla P. a Emila Z. prešlo na rok a druhého na päť mesiacov straty slobody — všetci bezpodmienečne. Bašiči rozkrádačov hrobiek p o s t a v i a pred súd v najbližšom čase. A tak sa zdá, že obava pochoovávať bizuných so zlatými zubmi bude neopodstatnená. Zosmli budú mať pokoj, "zlatá horúčka" na našich cintorínoch už raz navždy prestane."

BOLESTI S BOLIVIÍ

Rozhodnutí Bolívie přerušit diplomatické styky s Československem "na základě něčím nepodloženého tvrzení o zasahování do vnitřních záležitostí Bolívie" rozmrzelo pražský rozhlas, který ovšem za vším vidí vliv Ameriky. Bratislava označila tento krok za "politováníhodný" a n a z a č i l a tím nepřipouští, že intriky čs. zastupitelství, které vyvolaly tuto reakci jsou v rozporu s čs. zájmy v Jižní Americe. Je nejvyšší na čase, aby Československo přestalo hrát tuto úlohu, kterou až dosud poslušně plnilo v sovětských službách v celé Latinské Americe od Kuby až po Bolívii a Brazílii. A stejně je na čase přestat s nesmyslnou politikou udělování víza každému usvědčenému sovětskému. Proč by sovětské agenti nemohli mít spíonu ve Spojených státech? Stejně dobře odjet rovnou do Moskvy? — FEC

ZVEME VÁS DO FARNÍ HALY NA KATERINSKOU ZABAVU TUTO SOBOTU 28. LISTOPADU Osada sv. Václava v Torontě

"ROZMARNÉ ZRCADLO" ZA ÚČASTI JANA SNÍŽKA, JIŽ TUTO NEDELI V MASARYKOVĚ DOMĚ

OTÁZKA ČESKOSLOVENSKÁ

Před časem se v Torontu vytvořila "Stála konference slovenských demokratických exulantů", která vydala prohlášení o vzájemném vztahu Slováků a Čechů. 3. října se v Chicagu konala slavnost k 20. výročí Slovenského národního povstání. Redakce obdržela dopis Dr. J. Papánka k oběma událostem tohoto znění:

Vážená redakce:

Naše Hlasy z 31. října 1964 referovaly o slavnosti 20. výročí Slovenského povstání v Chicagu. Uvedly, že se oslava vydarila. A kolobý nie, ved to bola oslava za jednotné Československo. V auguste 1944 išlo Slovensko bojovať proti nacistickému režimu v Bratislave, proti jeho nemeckým ochráncom a volalo na slávu Československej republiky.

V Chicagu vytvořený bol zvláštny výbor, ktorý oslavu vyše pol roka pripravoval. V krajskej tlačí nverejňované boli propagandné články a získavaná bola spolupráca krajských organizácií, ako je to vidno z textu oznámky v Dennom Hlasateli z 5. septembra, v ktorej bolo oznamované, že "Spojené krajské slovenské a české organizácie spolu s Čs. Nár. Radou Americkoú pripravujú oslavu 20. výročia Slovenského Národného Povstania."

Takto pripravovaná oslava získala sympatiu viacerých veľmi významných amerických politických činiteľov, ktorí na požiadanie dali súhlas, aby sa oslava konala pod ich záštitou. Iní poslali p. zdravné telegramy alebo na oslave rečnili. Tak bola zaistená i účasť slávneho chicagského slovenského spevokolu — Zora.

Naše Hlasy ďalej referovali, že "Týmto podnikom stála konferencia slovenských demokratických exulantov predstavila sa po prvý raz slovenskej, československej a americkej verejnosti". Ale nenavádzajú, že celá dlho pripravovaná oslava bola v nebezpečí stroskotania nedostojným zásahom tak zvané konferencie niektorých politických demokratov zo Slovenska. Len rozvahou pocitu zodpovednosti činiteľov Čs. národnej rady Americké sa podarilo nebezpečie stroskotania oslavy odvrátiť.

Je totiž všeobecne známe, že tak zvaná stála konferencia prijala do svojho programu i toto: "Česko-slovenské spoložitie má sa opierať o dôsledné uznávanie slovenskej národnej individuality, vyjadrenej a zaistenej ústavnou vytvorenými orgánmi zákonodarnou, vládnu a výkonnou mocou, ktoré by neboli podriadené nijakej vyššej autorite." Ani Tuka by slovenský separatizmus nevedel lepšie formulovať.

Preto sa krajskí činitelia zhrozili, keď po príprave oslavy a zaistení účasti krajskej a celoamerickej verejnosti v druhej polovici septembra sa bez súhlasu a vedomia Čs. nár. rady americkej začala v Dennom Hlasateli objavovať oznámka s textom: "Pozvánka — Stála konferencia demokratických Slovákov za spolupráce Čs. Nár. Rady Americké pripravujú oslavu 20. výročia Slovenského Národného Povstania".

Pozvánka stejného obsahu bola vytlačená aj anglicky a rozposlaná bezprostredne pred oslavou, aby už nikto proti tomuto podvodu nemohol nič robiť. Ale i tak reakcia na tento záskok stálej konferencie bola veľmi silná. Prejavilo sa to i v anglickom programe oslavy, ktorý bol účastníkom oslavy rozdávaný a v ktorom bolo nvedené, že "Oslava 20. výročia Slovenského národného povstania sa koná pod záštitou Výboru oslavy za spolupráce Česko-slovenskej národnej rady americkej". Oslava vyznela opravdu jednoznačne československy a tí, ktorí by americkí priaznivci boli ochránení rozpakov.

Stála konferencia sa týmto počinom opravdu "dostojne predstavila verejnosti", a môže ho s uspokojením priradiť k svojmu separatistickému programu. Ved takáto činnosť konferenčných separatistov je súčasťou plánu a dôverných inštrukcií infiltrovať krajské české i slovenské organizácie a tlačiskávať ich alebo podľa potreby rozkladať.

Pri obstarávaní súhlasu niektorých amerických činiteľov k spon-

sorstvu bolo tvrdené, že sa oslavy účastní aj Ján Papánek, ačkoli už v apríli 1964 v Chicagu prehlásil, že s ľuďmi, ktorí podpísali torontský separatizmus alebo ináč s ním súhlasia nechce mať nič spoločného, kým svoj postoj k Československu nezmenia.

V svojich rečiach a memorandách zneužívajú dobrého československého mena, vediac, že predstieraním kladného pomeru k Československu a zakrivaním separatistických plánov, si usnadňujú styk s ľuďmi a inštitúciami, ktorí by ich ináč odmietali. Plánovite však vyvolávajú nenávisť proti Čechom i keď im v tom niektorí českí exulanti prislúhujú.

Je snaha presunúť delenie Čechov a Slovákov aj na medzinárodné pole. Nedávno som bol hosťom na oslave jednej inonárodnej organizácie a predsedajúci, prv než ma predstavil, prišiel ku mne a docela vážne sa pýtal či budem hovoriť menom Slovákov alebo Čechov. Moja československá odpoveď ho priviedla do rozpakov. Ďaleko vážnejšie ukážku snahy konferenčnikov uplatniť torontský separatistický program je získanie dôvery niektorých amerických činiteľov. Títo odmietli a pýtali sa či je plánom získanie suverenity nad okypťeným Slovenskom ako ho vytvoril Hitler a Mussolini, pretože celé slovenské územie v Československu je len súčasťou republiky, nemá a nemôže mať nič spoločného so separatizmom a nedá sa ho použiť k rozkolu.

Svet prežíva ťažké kritické doby v ideovom boji s materializmom — o slobodu človeka, o zodpovednosť a demokraciu štátov, o priateľské spoločenstvo medzi národami a za zaistenie mieru. Každý štát sa v tomto boji snaží chrániť svoje vlastné záujmy a obhajuje aj záujmy druhých, pokiaľ sú totožné s jeho vlastnými a pomáhajú mu upevnenie vlastného postavenia.

Československo malo v minulosti s týmito svetovými snahami spoločného menovateľa — bolo ich súčasťou. Je však tragické, že nemá dnes vlastnej vôle, je vo spárech komunistov a sovietskej brutálnej moci. V svojom veľkom úpadku sa dostalo až na dno biedy a utrpenia. Každé snahy podnikané v Československu či v zahraničí nech je to robené z akýchkoľvek dôvodov — o oslabenie alebo rozdelenie, či vytvorenie Československa na výpoveď, by nutne privádzali záhubu, v prvom rade Slovákom a potom i Čechom.

Musíme stavať a zlepšovať na základoch zanechaných nám našimi veľkými učiteľmi a vodcami. Musíme sa držať Masarykovej slobody a humanity. Benešovej demokracie a Štefánikovej československej jednoty.

JAN PAPÁNEK

Otázka vzájemného vztahu Čechů a Slováků patří v exilu mezi nejožehavější. ačkoliv, jak nesvědčí zprávy z domova, v Československu tento problém existuje v daleko menší míře. Pokud jde o chicagskou slavnost, redakce nemá dostatečné informace, aby mohla zaujmout stanovisko. Pokud jde o prohlášení Stálie konferencie slovenských demokratických exulantů, redakce nemůže, bez dalšího vysvětlení, souhlasit se závěrem bodu c), citovaného v dopise Dr. J. Papánka. Redakce se domnívá, že otevřená a věcná diskuse československé, či chcete-li slovenské a české otázky nemůže být na škodu. Vyzýváme proto čtenáře, aby nám stručně napsali své stanovisko

YAROSLAV HUEBER

ADVOKÁT A NOTAR

247. BAY STREET

Suite 210

Toronto 1

Tel.: Empire 8-5536 - 927-1196

"SVĚT KURT WEILL-A"

Ve dnech 1. až 3. prosince t. r., vždy v 9 hod. večer, vystoupí na scéně Eatonova Auditoria, tři vynikající hudební umělci — zpěváci: Martha Schlamme, Willy Holt a pianista Abe Stockman. Na programu jsou perlivé melodie skladatele Kurt Weilla. O uskutečnění večera se zasloužila paní Vera Normanová, původem z Prahy, která až do nedávna působila v divadle Crest.

Soubor se ustavil v červnu loňského roku v New Yorku v malém divadleku ve čtvrti Bowery, mezi hotelem Valencia a parními láznemi sv. Marka. St. Martha Schlamme byla z Vidu, Will Holt přišel z Portland, Maine a pianista Abe Stockman pochází z Israele. Všichni tři milovali melodie Kurt Weilla a program nazvali "Svět Kurt Weilla". Přes noc měli neslychaný úspěch; i nejpršnější kritici nešetili chválou. Už proto, že Kurt Weill, který zemřel a New Yorku v roce 1950, byl dosud poměrně neznám a teprve tomuto triu se podařilo představit jej americké veřejnosti v plném rozsahu. Milovníci hudby o něm vědí, že napsal skladby jako "The Threepenny Opera", "The Rise and Fall of the City of Mahagonny", "Lady in the Dark", "Street Scene" a "Lost in the Stars".

Trio bylo květnu letošního roku pozváno do Anglie, kde skládalo svou vynikající interpretaci Weillových skladeb další uznání. Z Anglie zajeli umělci do Israele, kde svá vystoupení skončí právě včas před svým koncertem v torontském Eatonově auditoriu.

KOHO VOLIT VE WARD 6?

KRAJANA M. J. VLČKA.

Doporučujeme našim čtenářům žijícím ve volebním obvodu 6, aby na místo jednoho z radních (Alderman) zvolili krajana Michala J. Vlčka. V jeho programu je zlepšená veřejná doprava, legální noční parkování v ulicích města, silnější hlas 6. obvodu na radnici, zachování staré ardnice a u. družení daní na dnešní hladině. Michal J. Vlčko pochází ze slovenské rodiny, narodil se a byl ve ženat a majitelem známé realit. školen v Torontu a je mu 34 let, ní kancelář. V případě, že by se s ním některý z našich čtenářů chtěl spojit, jeho tel. číslo je 533-4388.

BATAWA HLÁSI

Sestra R. Jančová (Dostálová) se nachází v nemocnici v Trentonu. Přijeme ji brzké uzdravení. Manžele Plocovi oslavili 11. listopadu 35. výročí sňatku — upřímně blahopřejeme.

Jako každý rok utili 1. listopadu krajané z Batawy památku našich drahých zemřelých návštěvou u hrobu na hřbitově ve Frankfurtu.

ČESKOSLOVENSKÉ NÁR.

SDRUŽENÍ

Odbočka Batawa, Ont.

LETADLEM

PRAHA - TORONTO

(pro vystěhovalce)

\$ 259.90

AIR & OCEAN

TRAVEL CENTRE LTD.

1 ADELAIDE ST. E.

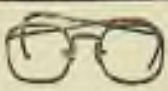
(roh Yonge St.)

TORONTO

EM 3-8888 (4 linky)

KAREL BUZEK,

Notář.

L. LUNSKÝ, OPTIK

Brohlidky očí -

Zhotovení brýlí

Prvotřídní kvalita

Hovoříme česky

470 COLLEGE ST., TORONTO

WA 1-3924

PŘED PADESÁTI LETY

JINDŘICH STŘEDA

Dokončení z minulého čísla

podle tehdejších představ náležely určité výhody voličstvu vzdělanějšímu a daňově zdatnějšímu, kterým byli italsí měšťané oproti slovinským sedlákům; než neměř volební geometrie šel tady příliš daleko, o čemž se můžete i v tehdejší českém tisku dočíst. Přes to chtěli někteří italsí nespokojenci císaře Františka Josefa při návštěvě Terstu zavraždit, aby uspišili připojení Terstu a celého přimorí k italskému království.

Nynější zejména německozáručné dějepiscectví činí rozdíl mezi národy historickými, a národy bez dějin. Přehlání-li se tento rozdíl, stává se ovšem nesmyslem; žádný z evropských národů není docela bez politických dějin, žádný nežil do demokratických převratů a mírových smluv našeho věku na stromech jako opice. Především je možno, že se dělení čára mezi národy dějinnými a novými rysuje nesmyslně, z čiré neznalosti oněch dějin, které jsou pisatelově národu cizí. Přes to přese vše má to rozdělení dobrý smysl, oprávněnou podstatu. Je velmi zřetelný praktický rozdíl na příklad mezi Čechy, kteří měli i v nedávných dobách svá vlastní státoprávní zřízení a mohou listovat ve Sčes. movnicích sneseních, tištěných českých za dob samého Matternicha, a mezi Slováky, kteří ničeho podobného neměli a právě proto letos počítají teprve stovacet let od ustálení vlastního spisovného jazyka.

Přihlížme-li k tomuto rozdělení, pak takřka na předělu mezi národy historickými a nehistorickými stojí Srbové, na půdě mocnářství usedli. Náleželi zajisté národu, který po dvě staletí středověku — současně s rozkvětem státu českého! — měl mocné krále, vzdělané klášterníky, a který si dochoval uptoněku na tuto slavnou minulost. Ale ve staré vlasti, v Srbsku, lid následkem staleté turecké poroby poklesl takřka na kulturní úroveň pračlovka; i když pak Srbsko už sto let bylo neodvislé, přece v zemi rozedrané krvavým záštitm stran panovavly poměry, "tureckému hospodářství" podobné až příliš. V novém domově, kam část Srbů emigrovala za tureckých válek, srbský lid sice dostal vlastní privileje, vlastní zřízení zejména církevní. Ale právě tato zřízení, jako jakožto odporující uherské státnosti, odbourá v ti Maďari; a tak žili uhersí Srbové v kulturně neutěšených poměrech a nespokojení. Desetkrát nespokojenější ovšem byli Srbové v Bosně. Dějiny se spojovaly spíše se Srby v království, a zatím sami neměli vlastní, sedli státoprávně takřka na bidýlku, nepatřili ke pořádnému státu: žili pod vrchností společného rakousko-uherského ministra financí, úprava to věru nestvůrná. Jejich nespokojenosti právě využily útočné živly v Srbsku, aby připravily sarajevskou vraždu.

Rusini v Haliči žili odedávna jako lid bez vlastních dějin. Jejich země kdysi byla údelným knížectvím ruských Rjurikoveů. Z toho rodu pak vzešli vlastní králové haličští, Daniel a onen Lev, po němž se jmenuje Lvov. Než od 14. století země byla připojena ke Koruně polské. Poláci tedy tvrdili, že tento lid náleží "národu polskému, jazyku rusinskému". Tomu se však Rusini začali bránit, a ožily v nich přátelské city nejenom vůči soukmenovcům — Ukrajincům v říši ruské, nýbrž i vůči samotným Rusům, ač ti s Ukrajinci tou dobou v příliš dobré shodě nežili.

Příkladem poddaného lidu bez vlastních dějin byli Rumuni v mocnářství. Rumuni v podmajských knížectvích vasalském a multánském měli své vlastní dějiny — většinou ovšem nadmíru pochmurné. Za to v Sedmihraděch Rumuni za Starého režimu nepatřili k. t. zv. uznaným, tedy svobodným národům. Uhři, Sekelové a němečtí Sasové se dělili o politická práva, Rumuni žili v po-

dručí. To ovšem skončilo revolucí roku 1848; ale po r. 1867 celé Sedmihradsko bylo znovu včleněno do jednotných Uher, a Rumunům nebylo lépe nýbrž huře.

Přes to Rumuni ještě nebyli ualaděni nějak zvláště protirakousky. Jedna jejich část totiž bydlela v Bakovině, tedy ve státě předlitavském-rakouském, a ti se měli kulturně i hospodářsky slušně — lépe, nežli soukmenovci ve svobodném ale vždy ještě velice zastoalem Rumunsku. Druzi pořadí ještě doufali, že proti Maďarům získají spojení v císaři pánu, ne ovšem ve Františku Josefovi — té naděje se museli vzdát — ale v jeho nástupci. Nebyli osudem zhyčkáni, byli spojenci s málem: vůči Maďarům ovšem už od roku 1848 chlovali trpké zášti. Naopak Maďari v nich spatřovali zrádce uherské vlasti.

Slovinci nežili na území Koruny uherské, a pro ně tedy stalo se zákon, že mají na školství rovný nárok jako Němci. Ale uskutečnit tento nárok nebylo snadno kvůli jedné okolnosti. Tak jako za dob našich dědů na Moravě, tak i ve slovinských krajích a ze stejného důvodu — důsledkem středověké hospodářské struktury — města byla německá. Není zvykem stavět střední školu na vsi. Když ale mělo být německé město zamořeno, znesvěceno slovinským gymnasiem, všechny německonárodní stolní společnosti od Šluknova do Terstu se mohly vzteky zbíznit. O zděné právo se Slovinci opírat nemohli: více jak pět tisícletí uplynulo od těch časů, kdy věvodství Korutanů bylo napul slovanské, a po tisíc let už němčina byla v alpských zemích na postupu. Proto tedy Němci, v Čechách roužící po rozdělení země, v Korutaněch hájili její dějinnou jednotu: zde zajisté staré právo známealo jejich převahu.

Také Slovinci byli tehdy národem bez dějin, bez politické osobnosti. Od nepaměti slovenská krajina byla nedílnou částí Uher. Dějepis země zatím prokázal, že Horní země nepatřila k Uhrám plných tisíc let, že dávny kronikář krále Bély sepsal uhersko-vlasteneckou pohádku, když vyličil jak už kníže Arpád opanoval celé potomní Uhry. Ale ten rozdíl, že Arpádovci tatranské kraje opanovali teprve postupně a že Bratislava se asi jmenuje podle českého Břetislava I. neb některého jeho vnuka, má význam čistě dějepisný. Slovinci neměli vlastních politických zřízení; neměli spisovného jazyka kromě jazyka svých českých bratrů, dokud si ho v polovici minulého věku nevytvořili; kromě několika málo slovenskojazyčných zemanů neměli nejenom šlechtický stav, ale ani střední stav. Při tom všem s pili vši úcty hodnou vytvořili nejen onen spisovný jazyk, nýbrž i počátky písemnictví. Politicky ovšem neměli v roce 1914 jasno. Byli mezi nimi tak zvaní maďaroni, kteří nechťeli rozvracet starobylou státnost uherskou. Byli naopak zejména mezi evangelíky nadšenci pro československou jednotu, z nichž nejznámější Štefánik chtěl Slováky přivést ke království ani ne československému nýbrž českému. Byli mezi nimi i lidé a jejich vnuce otecko Hlinka, který se s Čechy radostně bratřil dokud s nimi v jednom státě nežil, ale pak z nich projevil malou radost... Kulturně byli Slovinci právě tehdy na tom zle: jejich školství bylo stále přísnějšími zákony hroživě omezeno.

Tím jsme vypočetli národnosti, které v rakouském mocnářství něco politicky znamenaly. Byly ovšem i jiné! Byli v Alpách Ladínové, bratři švýcarských Románů. Jejich jazyk sice po celý středověk a začátek novověku byl němčinou zatlačován — připomínají ho v alpských zemích jenom divná místní jména jako, Schruns, Ghrnas, a lichtenštejnské hlavní město Vaduz — ale v novější době jim Němci přáli. To ovšem

Dokončení na straně 3 sl.1.

ATENTÁT NA REINHARDA HEYDRICHA VE SVĚTLE NOVĚ ZJIŠTĚNÝCH FAKT

Je jisto, že všichni členové československé vlády v Londýně o plánu atentátu informováni nebyli a to ani dodatečně. Dále je jisto, že ani kompetentní zástupci domácího odboje v Československu o věci předem informováni nebyli. Když se dověděli o přítomnosti parašutistů na území tak zvaného protektorátu a o tom, co mají v plánu, protestovali. V tom směru je důležitý telegram, který poslal do Londýna velitel parašutistické skupiny Silver A nadporučík Alfréd Bartoš dne 4. května 1942 v souhlasu s vedením jedné sokolské skupiny odbojové, na níž tři parašutisté navázali, profesorem Ladislavem Vaněkem, jehož krycí jméno bylo Jimba. Vaněk se v této věci radil s dr. Arnoštem Heydrichem i docentem Vladimírem Krajínou. V telegramu se navrhuje v případě krizní situace atentát na E. maršala Moravce. Rovněž doc. Krajina poslal prezidentu Benešovi vlastní telegram, v němž rovněž žádal, aby atentát byl odvořen.

Tento telegram př. dr. Beneš neobdržel. Krajina dále potvrzuje, že byl v osobním styku s parašutisty a nadporučíkem Opálkem, který — když viděl, jak situace v tak zv. protektorátu vlastně vypadá — souhlasil s tím, že atentát nebude proveden, bude-li ovšem ze zahraničí odvolán.

To že členové protinacistického podzemí s atentátem nesohlasili je věc zřejmá, neboť důlní zdiřazní, že tato podzemí bylo v té době organizováno, mělo svou ústřední organizaci ÚVOD, která byla prezidentem Benešem pověřena řízením věci na půdě okupovaného Československa. S prezidentem bylo totiž dojednáno ještě v Praze v roce 1938 a později i v Londýně prostřednictvím kurýrů, kdo a jakým způsobem bude dodávat do zahraničí zprávy o tom, co se děje doma. Bylo sjednáno, že to bude jakási odbojová ústředí, čímž bylo nejprve tak zvané Politické Ústředí (P. Ú.), které se však později spojilo s

dalšími dvěma odbojovými skupinami v tak zvaný ÚVOD. Ten byl pak prezidentem uznán za oficiálního mluvčího domácího odboje.

Naproti tomu zprávy, které toto ústředí dodávalo do zahraničí, byly výlučně určeny prezidentovi a jedině on měl rozhodovat, jak se s nimi dále naloží.

Atentát na Heydricha byla věc dalekosáhlá, která s sebou nesla sika ještě daleko větší než si i z nás, kdož jsme byli tehdy na území tak zvaného protektorátu, vůbec kdo dovedl představit. Jedna věc byla jasná od počátku: že provedení atentátu bude mít v zápětí taková opatření, která přeruší těžce vybudovaná spojení s Londýnem a rozruší a ochromí dosavadní organizaci domácího odboje. To byl hlavní důvod, proč se domácí činitelé stavěli proti tomuto atentátu. Nutno však konstatovat, že i přes toto své záporné stanovisko obětavě parašutisty podporovali a to i po vykonaném atentátu.

Parašutisté měli rozkaz nenavazovat spojení se zástupci domácího odboje. Celý podnik měl totiž budít dojem, že byl proveden domácími lidmi jako výraz odporu a pomsty proti mnohonásobnému vrahu českých lidí. V této instrukci parašutistům důležitě spořádat jednu ze základních chyb celé akce, protože tento příkaz byl prostě nesplnitelný. Každý kdo žil v oné době v tak zvaném protektorátě, ví, že žádný parašutista, i když byl vyhuben peněz a falešnými doklady, nemohl vydržet delší dobu na území zejména Čech, aniž nebyl odhalen. Důvod je ten, že nebylo možno najít přibýtky ani v soukromých bytech, nekuři-li ve veřejných hostincích nebo hotelích, nebo každý musel být policejně hlášen a byl všude stále kontrolován a prohlídán. Také se nebylo možno stravovat bez potravinových listků. Dodáme-li ještě, že Němci přirozeně věděli o tom, když bruska letadla pronikla nad území Čech nebo Moravy a že svrhla parašutisty, můžeme si učit představn, jak nesmírně obtížné bylo pro ně obstat na Němci okupovaném území. Snad poněkud snažší to bylo v moravských pohraničních horách nebo na Slovensku. Většina parašutistů byla také po určité době dopadena na příklad počátkem srpna 1942 hlásil K. H. Frank do Berlína, že z celkového počtu 25 parašutistů jich bylo 19 dopadena.

Parašutisté svrženi za tím účelem, aby provedli atentát na Heydricha nevěděli předem, jak a kde tento atentát provedou. Navzdore tomu to, že avazovali zprvu o atentátu na Heydrichův vlak. Krajina pak uvádí, že o pravidelné cestě Heydrichově v Panenských Březích na Pražský hrád je informován jeho prostřednictvím člen ÚVODU Rudolf Mareš, který věc zjistil.

Pokušme se nyní zrekapitulovat, co český národ za atentát zaplatil. V tom směru nelze přirozeně možno nikdy získat přesné číselce, ale jsou známa průvodní fakta z nichž lze rozsah persekuce která následovala, dostatečně posoudit a z nichž vychází na jevo, že českému národu byla zasažena hrozná rána, která se mohla stát osudnou pro celý budoucí život a svobodný národ. Také, jak členové domácího odboje, správně předvídali, byla jejich organizace rozrušena a to na delší dobu a ránové i jiné spojení se spojenci bylo úplně přerušeno.

Němci předně provedli ihned po atentátu razii (Grossfahndung) v Čechách i na Moravě v takovém rozsahu, že to byla nepočítaně největší razie v lidových dějinách. Přes 450.000 členů všech možných složek německé policie a různých ozbrojených sil, které byly namozé narychlo dirigovány do Čech a na Moravu, přetřeslovala a prohlédlo čtyři a tři čtvrtě milionů osob a z nich zadrželo 13.119. Kolik z těchto zadrženců se vůbec kdy vrátilo domů nebude nikdy zjištěno. Denně docházelo k

V Ā Š STAROSTA

PRO
PLÁNOVANÝ POKROK
HLASUJE 7. PROSINCE

G I V E N S X

POKROK SMĚREM K NORMÁLNOSTI

Pokračování se strany 1.

Chruščovovi přiznáno právo promluvit nebo si je vzal, a on promluvil k členům Ústředního výboru s tím výsledkem, že tato instituce se postavila za něj a zvrátila hlasování v Politbyru. Vítězný Chruščov se zachmuřeně vrátil do Politbyra. Netrvalo dlouho, a ti, kdo proti němu hlasovali, byli z Politbyra vyvrženi, prohlášeni za škůdce strany a za "protistraničskou skupinu", nebo se musili ponížet, složit a nepravděpodobně omlouvat. Dát tedy Chruščovovi právo mluvit není formalita bez následků. Tu právo je dááno do rukou člověku, který

hromadným popravám a jména popravených byla hlášena tiskem i rozhlasem. Úředně bylo hlášeno, že v době od 28. května do 3. července 1942 bylo popraveno 1381 lidí. Ani Němci sami neměli patrně o rozsahu tohoto vraždění přehled, protože Frank hlásil Hitlerovi, že počet popravených Čechů do 1. září 1942 činil 1357, ačkoli to nesohlasil s počtem popravy skutečně v tisku a v rozhlase oznámených. Tyto cifry se však týkají jen právě těchto veřejně hlášených popravy. Nejsou v nich také zahrnuti mrtví z Lidie a Ležáků ani těch, kdo dodatečně zahynuli v koncentračních táborech, včetně téměř jednoho sta nešťastných dětí z Lidie. Je vůbec zřejmé, že v době atentátu byli lidé zjizvenou měrou posíláni do koncentračních táborů a zabíjeni. To se týká také zejména židů. Vezmeme-li toto vše v úvahu, je jisto, že ztráty Čechů na životech činily několik desítek tisíc lidí a jsou odhadovány číselně čtyřicet až padesát tisíc.

Často se namítá, že byla válka a že spojenci měli ztráty větší. Tato námitka neobstojí. Nelze totiž srovnávat čtyřicet nebo padesát tisíc padlých na frontě nebo náhodně zabíjených při bombardování měst se stejnou číselnicí. Jedli o lidi, kteří byli vybráni předem podle určitého plánu a které možno namnoze označit za elitu národa. Tato věc vyžaduje bližšího objasnění, neboť tento bod právě učiní patrné z atentátu na Heydricha otázku navždy spornou, tak jako je otázka, zda mělo Československo v době Mnichova jít do války nebo ne. Z dokladů které se staly přístupny teprve po válce, vychází na jevo, že po atentátu nešlo jen o otázku, kolik lidí bylo zabitů to bude český národ stát, užž už přímo o otázku, zda to národ přežije, zda nebude ochromen nebo drcemován a to tak, že by na konec mohl vůbec zmizet z lid kulturní národ Evropy.

Tudíž, že tato strašná perspektiva byla na dosah ruky a že k došlo vlastně jen z důvodů zcela náhodných. Hlavním důvodem bylo to, že Němci tehdy v roce 1942 potřebovali ještě Čechy, české území, český průmysl a zemědělství k vedení války, druhým důvodem bylo to, že se jim nepodařilo včas vyrobit rakety, které by byly jisté války při nejmenším prodloužily. Jinak opakují — jsem přesvědčen, že celá budoucnost národa byla v největším nebezpečí.

Pokračování přístě.

vi, co s tím udělat. Je to jako pustit rybu do vody.

Otázka, zda padlý sovětský vůdce má mluvit nebo mlčet, otvírá hlavní problémy politického komunismu, což stále ještě jsou problémy diktatury. Nepochybně tato otázka byla v Moskvě a v pralese na rusko-polské hranici prodebatována s tím výsledkem, že evropské komunisty o ní umlkli. Nedožité perspektivy se před nimi otevřely. Kdyby Chruščovovi bylo přiznáno právo mluvit — ke komu by mluvil? K těm, kdo ho už odsoudili, k členům Politbyra a Ústředního výboru? Ti se již rozhodli, to by bylo bezúčelné. Nic nehlo jisto. Tento obratný a nebezpečný muž by snad byl dokonce schopen apelovat k lidu a pohořit tím celou stavbu politického komunismu, která i v de-stalinisaci zůstává diktaturou nad lidem. Jakási demokracie, čili kolektivní vedení, byla zavedena v hlavních sovětských institucích, a platí jen pro komunisty. Tento pořádek byl impulzivní Chruščov mohl ohrozit apelem k nějaké demokracii širší. Mohlo by být uvedeno v pochybnost, že v sovětech o všem rozhoduje "asi tisíc lidí". Před dvacíti lety generální sekretář československé komunistické strany byl popraven proto, že, jak v rozsudku bylo mimo jiné uvedeno, "usiloval získat většinu v Ústředním výboru". Dnes se usilovat o většinu v Ústředním výboru již není pokládáno za hrdelný zločin. Ale zajištění není dovoleno hledat většinu v lidu a v národě.

Kdyby Chruščovovi byla dána svoboda projevu, bylo téměř jisto, že by ji neuzil proto, aby se naposledy potěšil svým řečnickým. Byl by sledoval nějaký praktický politický cíl. Jaký? Také to bylo téměř jisto. Byl by se snažil zvrátit rozhodnutí Politbyra a Ústředního výboru. Debatující o tom s moskevskými vůdci, evropské komunisty asi se rozpomněli, že komunistům zůstává diktaturou, a že rozhodnutí diktatury musejí zůstat definitivní. Když si to znovu rozmyslí, sledali, že přestupují meze toho, čemu se říká "demokratické centralismus" a kladou docela obyčejný demokratický požadavek.

A tak, když evropské komunisty se rozpomněli, že jsou komunisty, revolta oslábla a vyprchala, a Chruščov byl ponechán sám sobě. Zajisté, evropské komunisty čtější nyní být nezávislejší na Moskvě než byli, ale nemohou chtít být nezávislí sami na sobě, na tom faktu, že jsou komunisty, kteří věří v diktaturu a všechny její patřby. Vezmeme na příklad polského Gomulku. Když se setkal s novými sovětskými vůdci, vychlel, než se očekávalo, schválil pád Chruščova a přestal mluvit o jeho právu na veřejný projev. Ovšem, neboť Gomulka sám je komunistou se základními komunistickými představami o politickém životě. Konec konců nemůže žádat pro Chruščova více než sám odvoluje lidem ve své vlastní zemi. Vrátil se do Varšavy, prohlásil, že pád Chruščova je věc "vnitřní stranické demokracie", čili, že nikdo nemá do toho co mluvit. Tak, na konec, sovětské a evropské komunisty e da-hodli na "Leninově demokracii".

PŘIJATO S POHNUTÍM

Dokončení se strany 1.

"Prosím tě, z čeho byl Nikita vlastně uvolněn. Copak von byl před tím v Kremle uvázaný?" — ptal se nevinně dilenský porták Mudrák

"Jak pak mohl být Chruščov uvolněn, když se od té chvíle, kdy zmizel v politickém propadlišti, nikde ani neukázal. Možná, že je to chyba tiska, že uyni neui uvolněn, ale spíše přivázaný" — padaly další poznámky.

To si ovšem pravověrný komunistický poskok nemohl nechat libit a začal Chruščova bránit: "Cožpak nevíte", povídá, "že máme být Chruščovovi vděční za to, že odhalil stalinické zločiny?" — "No, jo, to je pravda von Chruščov ty Stalinovy zločiny odhalil, ale jenom některé a ne všechny, podle toho jak se mu to hodilo do krámu. Proč pak také neodhalil a neodsoudil Stalinův pakt s Hitlerem a hlavně proč neodsoudil a nenapravil Stalinův zločin porobení evropských národů, také Československa?"

To již ale Ulejvka neposlouchal a zmizel.

Jak je vidět, také lid československý přijal zprávu o potupném pádu Nikity Chruščova s "pohnutím", ale s pohnutím jiného druhu, než komunističtí aparátčíci a bez lítosti, tak jak si to Nikita zasloužil.

ROZMARNÉ ZRCADLO

mělo v Praze mimochůdný úspěch. Dosvědčují to četné povědomé zápisy vzácných hostů ve "Zlaté knize" divadla. Pavel Ludíkar napsal, že se skvěle bavil. — Richard Kubla: "Kolik se "ná" tu vidí?" — Vilém Werner: "Díky za roztomilý večer!" — Oldřich Nový se skvěle bavil. Napsal: "Zlom vaz, milý Snížku, děláš to moc dobře!" — Karel Kourad: "Nehylo to jen rozmarne zrcadlo, ale především broušení!" — Mila Pačová: "Honzíčku, výborně!" — Jindřich Honzl: "Vzpomínky, které si Vaše představení vybavuje, zkrášluje mi vše do umění. Všeho důvěrní! Zlomte vaz!" — Karel Jičínský: "Mám radost z Tvého úspěchu a upřímně gratuluji..."

Toto "Rozmarne zrcadlo" od Jana Snížky bude provedeno v Lázních v neděli dne 29. listopadu 1961 v 8 hodin večer na scéně Masarykovy domu pod záštitou Společnosti pro vědu a umění. Přirozeně, že o představení se projevil mimochůdný zájem a předprodej vstupenek je již v plném proudu. Zajistěte si dobrá místa i Vy! Předprodej vstupenek a reklamace: Čs. Národní družství: CL 9-4932, Litera: J.L. 6-2135, nebo Production Studio, 50 Charles Str. E., Box 151, Toronto 5, Ontario. Všechna sedadla budou číslována. Vstupné: \$2,00, \$1,50, \$1,00.

Tato příloha se skutečně stala ještě v době, kdy Jan Snížek dělal divadlo v Praze "Na Slupě".

Je třeba vědět, co je to "Leninova demokracie": nic více než požadavek, aby komunističtí vůdci byli jeden k druhému "nášlevisi". Nic více než iluze, že svorná komunistická strana má diktátorsky vládnout.

EVROPSKÉ SOKOLSTVO NA SLET DO USA

Čsl. Sokolstva v Zahraničí
SCHUZE ÚSTŘEDÍ

Ústředí Čsl. Sokolstva v zahraničí které sdružuje sokolské jednoty ve svobodném světě konalo schůzi svého výboru v sobotu 7. listopadu 1964 v New Yorku, v sokolovně na 71. ulici. Schůzi předsedal a řídil starosta Dr. Antonín Hřebík; z Kanady se zúčastnili schůze bratři Václav Chochol z Montrealu a Jan Waldauf z Toronta. Zprávy o činnosti podal starosta Dr. Ant. Hřebík, jednatelek s. Jarmila Uhlířová, náčelník a náčelnice Jan Waldauf a Marie Provazníková, vzdělavatel Václav Chochol a administrátor časopisu Frant. Kroutil. Místostarosta Dr. Juraj Slávik referoval o účasti při odhalení návrhu zvláštní známky jež bude vydána správou pošt Spojených států na oslavu 100. výročí založení Sokola v USA. Podrobnou zprávu o činnosti sokolských jednot v Evropě podala náčelnice s. Provazníková která pomáhala při vedení letošního sokolského tábora Evropské oblasti v Entlebuchu, ve Švýcarsku. Sokolské letní tábory se konají každoročně a letošní, podle zprávy s. náčelnice, byl nejhezčí z dosavadních. Největším kladem tábora byla velká účast sokolského dorostu obého pohlaví z Paříže, Bruselu, z Londýna a Vídně. Po zprávách bylo jednáno o vypsání voleb nových činovníků Ústředí na další dvouleté období

1965 — 1966. Činovníci Ústředí jsou voleni písemných hlasování sokolských žup a okrsků sdružených v Ústředí. V závěrečné části schůze bylo jednáno o účasti na Jubilejním sletu Americké Obce Sokolské r. 1965 v Chicagu, o věcech redakčních i administrativních časopisu Ústředí "Čsl. Sokol v zahraničí", jakož o další činnosti Sokolstva ve svobodném světě. Příští schůze se bude konat u příležitosti Jubilejního Sokolského sletu v Chicagu, v červnu 1965.

SOKOLSKÝM SVĚTEM. Výchozí župa AOS se sídlem v New Yorku, uspořádala v sobotu 7. listopadu slavnostní večírek na počest zasloužilého sokolského hudebníka, br. Karla Divíška. Večírek se konal v sokolovně na 71. ulici; za Ústředí Čsl. Sokolstva v zahraničí se účastnila s náčelnice M. Provazníková. — Sokol v San Francisco zahájil společenskou sezonu taneční zábavou 14. listopadu. — Župa Severovýchodní AOS se sídlem v Clevelandu koná župní tělocvičnou akademii v tělocvičně Sokola "Nová Vlast". — Novým sokolníkem v sokolovně Tělocvičné jednoty Sokol Toronto 2 jest od 15. listopadu František Homolka.

Představení hudební veselohry "Cindy-Ella" v podání Red Barn Theatre započne v divadle Ústřední knihovny dne 8.12.

DOVOLUJI SI OZNAMITI, OTEVŘENÍ VLASTNÍ CESTOVNÍ KANCELÁŘE

VESELY & GREBEN

TRAVEL AGENCY

360 BATHURST ST. TORONTO 2B, EM. 3-4366

Těšíme se že nás navštívíte, neb zavoláte

LIBA VESELA

UZNANÝ ODBORNÍK VE VŠECH OTÁZKÁCH CESTOVÁNÍ

BUĎTE SI JISTI! VOLTE

X LAMPORT

VAŠÍM STAROSTOU

"BOJUJE ZA VAŠE PRÁVA"!

Ak chcete kúpiť lebo predat nehnuteľnosti v Toronte obraťte sa na

MICHAEL J. VLČKO,
Realtor

1 Sorauren Ave. pri Queen W.
Telefón 533-2288

Člen

"Toronto Real Estate Board"

VÝNOSNÉ ULOŽENÍ
PENĚŽNÍCH ÚSPOR
DOMY obytné a obchodní
TOVÁRNÍ OBJEKTY pronajaté

S. REDINA

Real Estate

723 DOVERCOURT RD., TORONTO 4.
LE 6-7898

VEŠKERÉ OPRAVY
chesterfieldů a čalouněného
nábytku provede Vám
PAVEL ČERNÝ
ROZPOČTY ZDARMA
Volejte po 5 hod. večer
537-5592

JOHN GREGOR

Dovoluje si oznámiti, že opět provádí veškerý Plumbing Heating, opravy a nové práce, pod firmou
QUALITY PLUMBING & HEATING COMPANY
Volejte LE 3-8396

NOVÉ KOŽICHY
NA MÍRU, PRE-
MODELOVÁNÍ

Zboží se zárukou
Odborné opravy

Frank Pech

238 KING ST. E., HAMILTON,
Ontario - Tel.: JA. 2-8925

SPRÁVCE BUDOVY

s naturálním bytem (3 místnosti)
platem a provází hledá
organizace.

TELEFON LE 5-7350
— 6-7 večer —

PROCK INSURANCE AGENCY

14 Conrad Avenue
Toronto 4
Tel. 537 - 2631

AUTO - POŽAR - BONDY
Dopravní a všeobecné pojištění
Výhodnější a levnější podmínky
Auto - financování

EVROPSKÁ LÉKARNA

posílá

LÉKY DO ČSSR

Rychlé a přesné dodání

HILARY'S DRUG STORE
344 BATHURST ST.
TORONTO

Tel.: EMpire 8-1059

Ze Sovětského svazu se nedávno do Rakouska vrátil poslední rakouský válečný zajatec.

Americký průmysl dá na trh každý rok kolem 6000 nových produktů; z toho však 50 až 90 procent nepodchytí zájem veřejnosti.

V Africe se oficiálně uznává 800 řečí a dialektů; v jednom africkém státě se používá 250 dialektů.

V nové produkci Nového kanadského divadla "Off The Rails" v divadle Ústřední knihovny, 20 St. George St., není tentokrát ani jeden účinkující českého nebo slovenského původu. Přes to stojí hra za shlédnutí. Představení jsou každý večer do 29.11. (včetně), vždy v 8 hod.

Od 4. do 20.12. hrají v biografu Revue, 400 Roncesvalles Ave. dva moderní filmy ze Záp. Německa. Do 2.12. pokračuje veselohra "Der Musterknabe", v které hraje známý komik Theo Linggen.

CANADA

VÍCE NEŽ 720000 OSOB SE STALO KANADSKÝMI OBČANY

od doby, kdy zákon o kanadském občanství vstoupil v platnost v r. 1947.

V samotném roce 1963 složilo více než 69,000 osob přísahu věrnosti a stalo se plnoprávnými členy kanadského společenství.

Nově přichozí, který byl zákonně připuštěn do Kanady jako přistěhovalec a bydlel-li zde nejméně čtyři roky a devět měsíců, je oprávněn požádat o kanadské občanství NYNI. Jste-li jedni z nich přijměte toto vřele uvítání a podejte si žádost bez prodlení.

Užijte všech práv a výsad plného členství v kanadském společenství

- práva volit
- práva na veřejný úřad
- práva na kanadský cestovní pas
- práva podílet se plně ve výstovbě a budoucnosti Kanady.

Formuláře žádosti o občanství můžete obdržet od úředníka pro občanství u krajského nebo obvodního soudu, (Clerk of the Citizen ship, County of District Court) v místě vašeho bydliště, anebo od Registrara pro kanadské občanství (Register of anadian Citizenship) v Ottawě.

René Tremblay

RENÉ TREMBLAY,

MINISTER OF CITIZENSHIP AND IMMIGRATION